

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně: **M. K. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2012, čj. MV-79423-3/SO-2012,

t a k t o:

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 6. 2012, čj. OAM-11031-19/PP-2011, kterým byla dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Závěr žalované, že manželství s M. B. (dále jen „manžel“) uzavřela žalobkyně účelově, s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, je podle žalobkyně nesprávný. Podotkla, že v protokolech o výslechu oba manželé potvrdili, že manželství uzavřeli z lásky a bez postranních úmyslů. Správní orgány poukazovaly pouze na rozpory ve výpovědích a naprosto pominuly většinu odpovědí, které se shodují. Nesrovnalosti ve výpovědích vznikly z důvodu jiného chápání otázky či jejího významu, a dále z rozrušení, neznalosti a nepozornosti obou manželů. Po manželích nelze spravedlivě požadovat, aby si i po 8 měsících od podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu přesně vybavili momenty jejich seznámení, detaily svatby atd.

Nepřezkoumatelný a rozporný je závěr správních orgánů, že o účelovosti uzavřeného manželství svědčí většina relevantních důkazů, neboť další relevantní důkazy svědčí zcela ve prospěch žalobkyně. Zejména je to pobytová kontrola ze dne 23. 1. 2011, při níž byly v bytě žalobkyně nalezeny dámské a pánské věci a společné fotky; také soused uvedl, že z bytu vidává vycházet jak muže, tak ženu. Dle žalobkyně vydala žalovaná negativní rozhodnutí, aniž měla dostatečnou oporu v důkazních prostředcích.

Správní orgán měl dostatek času ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a měl možnost klást manželům další otázky k odstranění nejistoty. Jelikož tak neučinil, došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném. Správní orgán tedy rozhodl bez dostatečného zjištění skutkového stavu věci. Požadavek na spolehlivé zjištění skutkového stavu je odůvodněn zejména v případech jako je tento, kdy může být zasaženo do základních práv a svobod účastníků řízení. Žalovaná se k tvrzenému zásahu do rodinného a soukromého života nevyjádřila a správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že do tohoto práva nebude nepřiměřeně zasaženo, neboť bylo prokázáno, že manželství je formální vazbou vytvořenou účelově.

Podle vyjádření žalobkyně je napadené rozhodnutí v rozporu s veřejným zájmem na bezproblémovém fungování rodin. S poukazem na judikaturu správních soudů žalobkyně uvedla, že žalovaná konala na základě libovůle, což odporuje základním zásadám správního řízení.

V poslední žalobní námitce žalobkyně zdůraznila, že v řízeních, kde hrozí nebezpečí zásahu do základních práv a svobod účastníků, je nutno v pochybnostech rozhodovat dle zásady *in dubio pro libertate*, tj. v pochybnostech ve prospěch základních práv a svobod. Přichází-li v úvahu dvojí způsob výkladu právní normy, je na místě uplatnit zásadu *in dubio mitius*, tj. v případě pochybností postupovat mírněji.

Žalobkyně uzavřela, že účelovost uzavření manželství nebyla nikdy prokázána a že předmětná žádost byla zamítnuta pouze na základě domněnky správního orgánu podle nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela v rozporu s právními předpisy a je nepřezkoumatelné.

Žalovaná ve svém vyjádření argumentovala obdobně jako v napadeném rozhodnutí; konstatovala, že se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, neboť ten při svém rozhodování vycházel z dostatečných podkladů. Závěr o uzavření sňatku s cílem získat povolení k přechodnému pobytu byl učiněn především na základě vyhodnocení výpovědí účastníků řízení a okolností uzavření sňatku. Žalovaná měla za to, že veškeré podklady shromážděné ve správním spise vytváří ucelený důkazní řetězec, jehož přesvědčivost nelze zpochybnit ani vyvrátit bagatelizací rozporů ve výpovědích manželů. Žalovaná shrnula, že účelem manželství byla toliko legalizace pobytu žalobkyně na území České republiky.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném, (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze nařídil k žádosti žalobkyně ústní jednání konané dne 18. března 2016, při němž oba účastníci setrvali na svých již dříve vyjádřených stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žadostí ze dne 30. 8. 2011 požádala žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny se svým manželem.

Ze záznamu o pobytové kontrole, vyhotoveného dne 9. 12. 2011, je zřejmé, že Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, provedlo dne 23. 11. 2011 v místě hlášeného pobytu žalobkyně kontrolu; v bytě byly nalezeny dámské i pánské věci, oblečení, kosmetika a dále společné fotky žalobkyně a jejího manžela. Rovněž soused žalobkyně uvedl, že z bytu vídává vycházet jak muže, tak ženu.

Součástí správního spisu je dále opis oddacího listu o uzavření manželství mezi žalobkyní a panem M. B. dne 24. 6. 2011 v Praze 10, několik společných svatebních fotografií a protokoly o výsledku žalobkyně a jejího manžela, jakožto účastníků řízení, ze dne 30. 4. 2012.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu; správní orgán totiž dospěl k závěru, že s ohledem na zásadní rozpory ve výpovědích obou manželů bylo manželství uzavřeno pouze s úmyslem obejít právní předpisy, a získat tak povolení k přechodnému pobytu na území. Posuzování manželského soužití je v případě rozhodování o povolení k pobytu na základě uzavření manželství s občanem České republiky základním postupem. Aby mohlo být vyloučeno případné obcházení zákona, je nutno zkoumat nejen aktuální stav manželství, ale i pohnutky, které k jeho uzavření vedly, neboť dle čl. 35 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „Směrnice“), mohou členské státy přijímat potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva v případě zneužití práv nebo podvodu. Uzavření účelového manželství je v rozporu s ustanovením § 18 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění rozhodném, a takto uzavřený sňatek nemůže a nesmí být důvodem pro povolení pobytu. Z rozdílných výpovědí obou manželů ohledně vzájemných osobních a rodinných poměrů, okolností seznámení a uzavření manželství vyplývá, že manželské soužití není prokazatelně existující skutečnou rodinnou vazbou, naopak že jde o svazek formálně uzavřený. Uvedené rozpory vyhodnotil správní orgán jako zásadní a takového charakteru, že směřují pouze ke snaze žalobkyně obejít platné právní předpisy. Správní orgán dospěl k závěru, že zamítnutím předmětné žádosti nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť zpretrhání účelového manželství nebude v rozporu s mezinárodními závazky. V průběhu správního řízení navíc nebylo zjištěno, že by zde žalobkyně měla jiné vazby, které by odůvodňovaly nutnost jejího pobytu na území.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že se plně ztotožnila se závěrem správního orgánu. V odůvodnění rozhodnutí poukázala zejména na zásadní rozpory ve výpovědích manželů ohledně jejich seznámení, žádosti o ruku, přípravy svatby, ale i dalších běžných záležitostí jako je dárek k narozeninám či předchozí manželství. Žalovaná v rozhodnutí dále uvedla, že otázky kladené manželům při výsledku se týkaly situací, které oba prožili, měli je prožít společně a mohli je popsat individuálně, přičemž výsledkem by měla být v případě funkčního svazku v zásadě shodná odpověď. Kladené otázky byly zcela určité, týkající se běžných věcí společného soužití; z protokolů o výsledku nevyplývá, že by se manželé dožadovali upřesnění otázek, že by jim nerozuměli nebo že by jim činilo problém na ně odpovědět. Podle názoru žalované tedy byl dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť manželství bylo uzavřeno účelově.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Jádrem sporu v nyní projednávaném případě je posouzení, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když dospěly k závěru, že manželství žalobkyně bylo uzavřeno účelově s cílem legalizovat její pobyt na území České republiky, tzn. zda se žalovaná nedopustila žalobkyní tvrzených vad – nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Jelikož česká právní úprava pobytového práva vychází z práva Evropské unie, což plyne z § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lze pojem účelový sňatek definovat s ohledem na bod 28 preambule Směrnice jako manželství uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, které tento pojem rovněž užívá a na jehož základě rozhodly správní orgány o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, má svůj základ v čl. 35 Směrnice, dle něhož mohou členské státy přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto Směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků; veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v člancích 30 a 31. Na základě tohoto ustanovení jsou jednotlivé členské státy oprávněny přijímat nejrůznější opatření k ochraně před zneužitím práv, mimo jiné i před uzavíráním sňatků za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt. Proces zjišťování účelovosti uzavřeného manželství a proces případného odepření pobytového oprávnění je tedy plně v kompetenci jednotlivých členských států. Soud zdůrazňuje, že již před přijetím citované Směrnice Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2003, sp. zn. C-109/01, dovodil, že fiktivní manželství uzavřená s cílem obejít ustanovení týkající se vstupu a pobytu státních příslušníků třetích států představují případy zneužití práva.

Při hodnocení případné účelovosti uzavřeného manželství lze na danou věc aplikovat rovněž Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, sp. zn. KOM(2009) 313, o pokynech pro lepší provádění a uplatňování Směrnice č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „Sdělení Komise“). Soubor kritérií, která poukazují na to, že existuje možný úmysl zneužití práv přiznaných Směrnicí výlučně za účelem obejít vnitrostátních právních

předpisů upravujících přistěhovalectví, si mohou členské státy stanovit samy; mohou však také zohlednit následující faktory uvedené ve Sdělení Komise:

- pár se před svatbou nikdy nesetkal,
- pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají,
- pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí,
- důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen (s výjimkou peněz nebo darů, které byly předány jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí),
- v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu,
- rozvoj rodinného života pouze tehdy, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění,
- pár se rozvedl krátce potom, co státní dotyčný příslušník třetí země získal právo pobytu.

Oprávnění vnitrostátních orgánů přihlídnout ke kritériím uvedeným ve Sdělení Komise při posuzování, zda bylo manželství uzavřeno výhradně za účelem legalizace pobytu jednoho z manželů na území České republiky, vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, čj. 2 As 59/2013-33.

K žalobní námitce týkající se nesprávného závěru správních orgánů o účelovosti manželství žalobkyně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu, soud uvádí, že sama žalobkyně nepopírá, že ve výpovědi její a jejího manžela byly určité rozpory a nesrovnalosti, nicméně se je snaží bagatelizovat. Vznik těchto rozporů žalobkyně odůvodňuje jiným chápáním otázky a jejího významu, dále rozrušením obou účastníků a tím, že výpověď žalobkyně byla překládána do češtiny. S uvedenou žalobní námitkou však soud nemůže souhlasit, neboť se jednalo o rozpory ve skutečnostech, které jsou pro manželství a vzájemné soužití manželů zcela zásadní. Z protokolů o výsledku účastníka řízení je zřejmé, že manželům byly pokládány jednoduché, určité, srozumitelné a konkrétní otázky ohledně situací, které společně prožili, či ohledně osobních a rodinných údajů, které by o sobě jako manželé měli znát. Navíc, jak správně uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, ze spisového materiálu není patrné, že by se kterýkoli z manželů v průběhu výsledku dovolával upřesnění otázky nebo že by položené otázce nerozuměl.

Soud nepochybně, že manželé na část otázek odpovídali shodně (např. popis svatební hostiny či jejich dosažené vzdělání a současné zaměstnání), na některé další otázky pak manželé vypovídali zčásti rozdílně (např. označení společných přátel či otázky ohledně víry). Tyto menší nesrovnalosti však bylo možno vysvětlit rozdílným pohledem každého z manželů na dotazovanou skutečnost, a proto by neměly být při posuzování žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vykládány v neprospěch žalobkyně. Ostatně správní orgány tyto nesrovnalosti ve svých rozhodnutích sice zmínily, avšak nedovozovaly z nich žádné závěry; to plyne např. z předposledního odstavce na straně 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž je poukazováno na zásadní rozpory ve výpovědích, nicméně nejsou v něm zahrnuty výše popsané skutečnosti. V této souvislosti nelze opomenout, že manželé se mohli na předpokládané otázky společně částečně připravit, a své odpovědi tak dopředu zkoordinovat. Tomuto závěru by svědčila i skutečnost, že výpovědi obou manželů se vůbec neshodovaly v principiálních otázkách týkajících se jak společných mimořádných životních událostí (tj. okolností seznámení, průběh svatby), tak událostí běžného každodenního života (tj. popis společného bytu či strávení předcházejícího víkendu).

Soud proto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, čj. 2 As 59/2013-33, v němž soud konstatoval, že „*samotný průběh svatebního dne bývá spojen s intenzivními emocemi, přičemž lidská paměť výrazně lépe vstřebává informace právě s takovými zážitky související. (...) Totéž platí ohledně údajů o tom, jak se manželé seznámili, o jejich společném soužití a vedení domácnosti. Lidská paměť je schopna snáze pojmout informace mnohokrát opakované a pravidelné (způsob soužití, denní rytmus, vybavení domácnosti), nebo naopak zcela ojedinělé a mimořádně výjimečné (pořízení snubních prstenů, svatební hostina).*“

Z protokolu o výsledku ze dne 30. 4. 2012 soud zjistil, že žalobkyně vypověděla, že se se svým budoucím manželem seznámila 20. 4. 2011 v Tescu, když byla na nákupu se svou kamarádkou. Koukali na sebe, pak se spolu začali anglicky bavit a vyměnili si telefonní čísla. Druhý den se domluvili na schůzce; sešli se v zahradě v ulici Husinecká. Další den se sešli znovu a manžel jí řekl, že ji miluje a že shání manželku, že by se vzali. Žalobkyně souhlasila, odešla k němu domů a od té doby s ním bydlí. Naopak dle výpovědi manžela žalobkyně se oba seznámili u tramvajové zastávky, kde byla žalobkyně sama a svého budoucího manžela se zeptala, jakým směrem jede některá z tramvají. Manžel žalobkyně si od své nastávající vzal telefonní číslo a následně ji pozval na kávu někde okolo Anděla. Zeptal se, zda by to spolu mohli zkusit, avšak žalobkyně váhala. Po nějakém čase žalobkyni zavolal znovu a zeptal se, má-li o něj zájem, načež žalobkyně souhlasila a začali spolu chodit.

Další neshoda manželů se měla týkat okolností žádosti o ruku. Manžel uvedl, že se žalobkyně zeptal, zda by si ho nechtěla vzít a žalobkyně bez rozmýšlení řekla ano. Z výpovědi žalobkyně však vyplývá, že jí manžel požádal o ruku, přičemž ona o jeho nabídce přemýšlela a souhlasila až druhý den.

V zásadě se oba manželé shodli na přípravě a průběhu svatby. Soud neshledává podstatnými rozdíly ve výpovědích manželů ohledně bot žalobkyně či barvy svatební kytice; jedná se totiž o nepodstatné detaily, které mohou z paměti manželů lehce vypadnout a které nezakládají pochybnost o účelovosti uzavření manželství. Naopak podstatnou skutečností je finanční aspekt svatby, poněvadž realizace svatby bývá spojena s nemalými náklady, a je proto dle názoru soudu velice nepravděpodobné, že by si manželé nepamatovali, kdo z nich svatbu financoval. Podle žalobkyně platil všechny výdaje i svatební šaty její manžel, dle jeho vyjádření však platili svatbu oba společně, šaty si kupovali a platili každý sám. Za mnohem zásadnější ale považuje soud rozpor ve výpovědích, kdo šel manželům za svědky, neboť v tomto případě oba vypovídali naprosto odlišně. Žalobkyně uvedla, že jí šla za svědka paní P. S., její kamarádka z Indie, a manželovi byla za svědka M., její kamarádka z Ukrajiny. Zato manžel žalobkyně při výsledku uvedl, že jemu šla za svědka paní S. P., manželčina kamarádka z Indie, a že manželce měl jít za svědka jeho bratr, ale jelikož nedorazil, šla jí za svědka paní z úřadu, která tam pracovala. Uvedené výpovědi jsou ve zřejmém vzájemném rozporu; ve spojitosti s dalšími podstatnými odlišnostmi ve výpovědích zakládají důvodné pochybnosti o zřejmé účelovosti uzavřeného manželství.

Výše uvedené pochybnosti vzbuzují dále odpovědi manželů o umístění některých věcí v bytě, v němž mají manželé společně žít. Neuvěřitelná se jeví soudu skutečnost, že by si manžel (přestože on sám, jak tvrdí, nepere) ani po více než půl roce společného bydlení nevšiml, zda a případně kde mají v bytě pračku. A to především s ohledem na skutečnost, že dle vyjádření žalobkyně se pračka s bočním plněním, tj. spotřebič nemalých rozměrů a nezaměnitelný s čímkoli jiným, nachází v koupelně bytu, kde je dle vyjádření obou účastníků pouze vana, umyvadlo a poličky. Vezmeme-li v úvahu, že každý člověk navštíví koupelnu přinejmenším dvakrát denně (za účelem ranní a večerní očištění), avšak v převážné většině případů mnohem častěji, není možné, aby nevěděl, zda je tam umístěna pračka či nikoli. Stejně pochybnosti vyvolává i rozpor ohledně systému splachování toalety, kdy se dle

žalobkyně jedná o zvedací splachování, zatímco dle jejího manžela jde o splachování zmačknutím knoflíku.

Rozdílně vypovídali manželé také o společném strávení minulého víkendu, shodli se pouze na tom, že manžel šel odpoledne do práce a vrátil se večer. Tvzení žalobkyně, že v sobotu večer s manželem společně povečeřeli – měli zeleninovou polévku a pečené kuře s brambory, zcela vyvrátil její manžel, jenž uvedl, že toho dne nevečeřel, většinou nikdy nevečeří. Ve svých výpovědích se manželé neshodli ani ohledně neděle, když žalobkyně uvedla, že snídali společně vejce, chléb, sýr a čaj, zatímco manžel uvedl, že snídal sám, a to pouze kávu. Manžel žalobkyně dále uvedl, že večeřel párek s rohlíkem a že manželka s ním nejedla, oproti tomu žalobkyně tvrdila, že večeřeli společně špagety s kuřetem.

Svémi výpověďmi tedy manželé nepotvrdili, že je jejich manželství založeno na skutečné existenci úzkých osobních vazeb. Uvedenému závěru svědčí i skutečnost, že výslech byl proveden v pondělí 30. 4. 2012 a manželé byli dotazováni na průběh víkendu 28. a 29. 4. 2012, tj. dva dny, resp. jeden den před konáním výslechu; není tedy pravděpodobné, že by manželé zapomněli, co který den dělali, nebo si jej spletli s jiným víkendem.

Manželé se rozcházejí také v odpovědi na otázku, jaký dárek k narozeninám dostala žalobkyně od svého manžela a jak narozeniny oslavili. Manžel uvedl, že žalobkyni dal kytku, poblahopřál jí a oslavili to sami doma. Oproti tomu žalobkyně vypověděla, že od manžela dostala parfém Chanel a že to oslavili společně s kamarády. Skutečnost, že by si žalobkyně nevzpomněla, že kromě parfému dostala od manžela také kytku, nezakládá žádný rozpor ve výpovědích, neboť mohla za hlavní dárek považovat právě parfém. Dle názoru soudu je však zcela nepravděpodobné, že by si manžel nevzpomněl, že manželce k narozeninám (které měla zhruba tři měsíce před konáním výslechu) koupil parfém Chanel, neboť se nejedná o levnou záležitost, nýbrž o luxusní zboží v hodnotě tisíců korun.

Celý obraz manželství žalobkyně dotváří také skutečnost, že manželé vzájemně osobně neznají své nejbližší příbuzné, žalobkyně se mylně domnívá, že manželovi sourozenci žijí v Anglii, zatímco dle jeho výpovědi až na jednoho žijí všichni v Praze, žalobkyně dále nevěděla, že její manžel byl již dříve ženatý, a neshodují se například ani jejich výpovědi, zda byli či nebyli na společné dovolené.

Soud uzavírá, že přestože manželé vypovídali o některých otázkách shodně, podstatné rozpory ve výpovědích týkajících se seznámení, svatby a trávení společného času svědčí o tom, že ze strany žalobkyně došlo k účelově uzavřenému manželství.

Důvodná není námitka žalobkyně, že po manželích není spravedlivé požadovat, aby si i po 8 měsících vybavili momenty jejich seznámení a detaily svatby. V prvé řadě soud upozorňuje na skutečnost, že manželům nebyly pokládány otázky dotazující se na detaily, nýbrž obecné dotazy o průběhu jejich vztahu a trávení společných chvil. Délka mezi podáním žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu a konáním účastnického výslechu není relevantní, neboť jak již soud uvedl výše, manželé byli dotazováni zejména na významné chvíle v jejich životě, k nimž lze zajisté přiřadit okolnosti seznámení se s budoucím manželem či svatební den.

Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, čj. 6 As 30/2013-43, dle něž je v zájmu cizince, který žádá o vydání povolení k pobytu, aby vyvinul potřebnou procesní aktivitu a předestřel hodnověrná tvrzení a důkazy; správní orgán má značně omezené možnosti tyto skutečnosti zjišťovat, neboť jde o sféru soukromou, která je pod ochranou základního práva garantovaného mezinárodní, unijní i vnitrostátní právní úpravou. *“Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí*

žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tak musí přicházet především ze strany žadatele a je pouze na něm, zda poskytne správnímu orgánu hodnověrné informace, prokazující existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému stěžovateli a občana.”

Ve světle citované judikatury se žalobkyně nemůže dovolávat nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, o němž byla řádně poučena, nevyužila a nepokusila se odstranit rozpory ve výpovědích zaznamenaných v protokolu o výsledku účastníka řízení. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 6. 2012 žalobkyně uvedla, že si v doplnění odvolání vyhrazuje doložit další důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalobkyně však žádné doplnění odvolání nepodala ani nenavrhla další důkazní prostředky, jimiž by závěr o účelovosti uzavřeného manželství, který ze shromážděných důkazů vyplývá, vyvrátila. Soud dodává, že přestože jsou správní orgány při zjišťování informací ze soukromého a rodinného života účastníků značně omezeny, nashromáždily dostatečné množství podkladů, na základě kterých náležitě zjistily skutkový stav a mohly ve věci rozhodnout. Soud shrnuje, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečným způsobem; na základě skutkového stavu pak žalovaná i správní orgán I. stupně učinili závěr o účelovém uzavření manželství, přičemž tento svůj závěr, jenž je v souladu se zákonem i judikaturou, řádně a logicky odůvodnili. Napadené rozhodnutí proto není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, jak tvrdí žalobkyně.

K provedené pobytové kontrole ze dne 23. 11. 2011 soud uvádí, že ji nelze považovat za stěžejní důkaz v řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu. Je sice pravda, že v předmětném bytě byly nalezeny dámské i pánské věci, oblečení i hygienické potřeby, společné fotografie žalobkyně a jejího manžela a že soused vídává do bytu chodit ženu i muže, nic z toho však skutečné soužití manželů na uvedené adrese nepotvrzuje. Jak oba manželé uvedli, bydlí s nimi v bytě další dva muži, a tedy pánské oblečení a hygienické potřeby může patřit právě jim, stejně tak může soused vídat chodit do bytu některého z těchto mužů, a nikoli přímo manžela žalobkyně. Provedená kontrola proto soužití manželů ani nepotvrzuje, ani nevyvrací.

K námitce týkající se neposouzení zásahu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně soud uvádí, že žalobkyně v žalobě neformulovala konkrétní skutečnosti, z nichž by tento tvrzený nepřiměřený zásah vyplýval; navíc v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, datovanému ke dni 27. 6. 2012, nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života nenamítala vůbec. Přesto se zhodnocením zásahu do soukromého a rodinného života řádně zabýval správní orgán I. stupně, jehož argumentaci následně převzala žalovaná. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně se uvádí, že jelikož se mezi žalobkyní a jejím manželem jedná o formální svazek a žalobkyně současně nemá na území České republiky jiné vazby, nebude rozhodnutím o zamítnutí žádosti žalobkyně nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života.

Jak dále správně uvedl správní orgán I. stupně, „žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, na svém území.“

Soud nepřisvědčil námitce, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s veřejným zájmem na bezproblémovém fungování rodiny, neboť správními orgány bylo zjištěno, že mezi žalobkyní a jejím manželem neexistuje funkční manželství, naopak jedná se o formální

svazek, a z tohoto důvodu nemůže být napadené rozhodnutí v rozporu s veřejným zájmem na fungování rodiny.

K namítanému porušení zákazu libovůle ze strany správních orgánů nedošlo; dle názoru soudu totiž žalovaná ani správní orgán I. stupně nevybočili z mezí stanovených zákonem a při posuzování podmínek dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců postupovali řádně.

Neopodstatněná je námitka o nezbytnosti postupu správních orgánů dle zásady *in dubio pro libertate*, tzn. v případě pochybností ve prospěch žalobkyně. Žalobkyně byla v řízení povinna svá tvrzení o manželství uzavřeném z lásky a bez postranních úmyslů prokázat, což se však nestalo. Žalobkyně nebyla v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu aktivní, nereagovala na výzvu správního orgánu, aby se po zjištěných rozporech ve výpovědích manželů k podkladům pro rozhodnutí vyjádřila, popř. učinila nové důkazní návrhy.

S ohledem na vše shora uvedené soud uzavírá, že správní orgány zcela správně konstatovaly, že zjištěný skutkový stav věci nasvědčuje tomu, že manželství bylo uzavřeno pouze formálně za účelem obejít ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejích běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. března 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková